

O lyžáku bez lyží

Člověk by neřekl, jak ho může vystresovat myšlenka, že není ve stresu.

V sobotu odpoledne jsem si v klidu balila, když mě začala hlodat myšlenka, že jsem na něco určitě zapomněla. Přišlo mi divné, že si беру jen jedny boty, jeden kartáček na zuby a, světe div se, pouze jednu obrovskou krosnu. V neděli ráno jsem se přesouvala do Rumburka na sraz a znovu se ukázal jako bolestně pravdivý verš "Silničáři jsou překvapeni velice, že sníh zasypal jim silnice.", když jsme místo obvyklých dvaceti minut strávili na cestě přes půl hodiny. Doufala jsem, že nebude mít řidič našeho autobusu s řízením na zasněžených a zledovatělých silnicích nějaké potíže.

Pokud nějaké potíže byly, tak jsme je úspěšně prozpívali. Geniální nápad Anetky vzít s sebou repráček přinesl své ovoce a většinu cesty jsme zpívali ty nejznámější "pecky" co kdo ve svém mobilu měl. Už to mohla být nápořka, v jakém duchu se celý lyžařský kurz ponese. Po vystoupení ve Velké Úpě pod lanovkou, vyndání všech zavazadel a lyží, následném přenesení na rolbu jsme vyjeli lanovkou až do výšky 1080 m. n. m., kde jsme měli na Portáškách strávit následující týden. To, že jsme nemohli dovnitř ještě další hodinu, než nám přivezli zavazadla a k obědu byla jakási omáčka vypadající jako svíčková, která ale chutnala jako kuře na paprice, nás mělo varovat, že to nebude úplně jednoduchý týden.

V pondělí ráno jsme vyrazili na první výlet. Když jsme šli z kopce deset minut, bylo to fajn, když už jsme šli z kopce čtyřicet minut, začalo to být divné a když jsme došli až do Velké Úpy a učitelé nám oznámili, že nahoru v žádném případě lanovkou nepojedeme a že celou sjezdovku vyjdeme pěšky, bylo to hrozné. Z posledních sil jsme se doplahočili k chatě a já osobně jsem měla pocit, že až do soboty nemusím nikam jinam chodit. Odpoledne nás začal hlodat pocit, že je učitel větší dítě než my, po té co prohlásil "Tak teď se budeme chvíli vozit z kopce a pak bitka!"

V úterý byly k obědu halušky. Mohli nám k tomu jídlu hrát Osudovou od Beethovena, protože to rozhodně osudový oběd pro většinu z nás byl. Bohužel, i pro mě. Když jsem se po poledním klidu oblékala, měla jsem pocit, že mi není úplně nejlépe. Můj pocit se potvrdil a za hodinu už jsem se kamarádila s naší záchodovou mísou na pokoji a byla ráda, že jsem si stihla sepnout vlasy. Vracely se mi vzpomínky na předchozí lyžák v sekundě, kdy jsem podobně skončila druhý den s horečkami a ven se už nepodívala. Celý zbytek dne jsem pak strávila ve vysilující pohotovosti, připravena okamžitě vyběhnout na toaletu. Cítila jsem se hrozně, když mi holky oznamovaly, že stejně jako já skončilo po haluškách nejméně dalších osm lidí a já měla radost, že v tom nejsem sama.

Následující den se mělo jít na Sněžku a naše chata se mezitím proměnila v polní lazaret. Z celkového počtu 59 nás 27 zůstalo připoutaných na lůžko nebo k záchodu. Nejlepší moment celého dne byl, když se mě učitel ptal, jak mi je.

"V noci jsem skoro nespala, takže je mi vlastně docela dobře, jen jsem hrozně unavená."

"No to máš z toho, že jsi nespala!"

Díky Watsone, opravdu ohromující zjištění.

A protože mi už vážně bylo vlastně dobře, ve čtvrtek jsem se odhodlala vrátit se zpět k životu a jít společně s ostatními z pěších na výlet. Nejhorší pocit byl, když jsme se opět drápali do kopce k chatě a všichni si dávali sójové suky, Corny nebo Snickersy a já byla na rýžových chlebičkách. Protože jiná dietní strava na chatě prakticky neexistovala, staly se pro mě rýžové chlebičky od Dity spásou, ale po tom, co byly celou středu a čtvrtek mým jediným jídlem, je nemusím už zase pár měsíců vidět. Po návratu z dopoledního výletu jsem zjistila, že náš pokoj začal fungovat jako ozdravovna, protože se na čtyřech postelích shromáždila snad půlka všech nemocných, co v té chvíli na chatě byli. Což bylo fajn, protože s většinou z nich bych si jinak vůbec nepopovídala, Týna mezitím obíhala poctivě všechny

nemocné jako milosrdná sestra a na mě padl pocit téměř pohodového dopoledne.

Po pátečních dopoledních závodech, odpolední krátké procházce a předávání vyhodnocení tu byl konečně poslední večer, který zpravidla bývá úplně nejlepší částí celého kurzu. Abych nezkompromitovala zúčastněné, jen dodám, že to bylo moc fajn a že pastu Signal teď zase chvíli nemusí mamča vůbec kupovat.

Jediné, čím mi budou Portášky chybět, jsou východy slunce.

V sobotu jsme se probudili při úžasném východu slunce, po kterém by člověk řekl, že bude následovat krásný den. Bohužel byl opak pravdou a hned po snídani se nebe zatáhlo a začalo nepříjemně sněžit. K tomu se autobus, kterým jsme měli odjet, na cestě k nám záhadně porouchal a tak se hodina odjezdu, k nelibosti nás všech, posunula až po poledne. Kdybychom měli své věci a své pokoje, tak by to nebyl problém, jenže všechno se muselo ještě před snídání vyklidit a zavazadla jsme krátce po snídani naložili na rolbu. Byli jsme tak odkázáni na dvouhodinové čekání jen s těmi nejnutnějšími věcmi, které se nám vešly do příručních zavazadel, takže většina lidí to využila ke spaní či mrtvolnému nicnedělání.

Do Velké Úpy k autobusu jsme museli sejít pěšky, což by nebyl takový problém, kdybychom ještě skoro další hodinu nestáli venku a neřešili vykládání a nakládání zavazadel. Do autobusu jsme se dostali úplně zmrzlí a to jsme měli ještě štěstí, protože v našem autobuse se, na rozdíl od autobusu 1.C a 1.D, topilo.

Na konci cesty a vlastně i celého lyžáku se už zase zpívalo, daleko od nechutných kuchařů, spřátelených záchodových mís a brutálních výšlapů sjezdovek, a bylo to nejlepší zakončení, jaké jsme

si mohli přát.

From:

<http://bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=lyzak>

Last update: **2016/09/27 18:53**

